

fuktion efter derom til det paagjældende Ministerium indgiben og saavidt muligt af vedkommende Postcontoir attesteret Regning.

§ 5.

Gjenstand for portofri Forsendelse med Posten ere ikkun saadanne Sager, med Hensyn til hvis Befordring der ifølge Loven af 11te Marts 1851 § 12 er forbeholdt Postvæsenet Eneret, saa og Love og Anordninger af enhver Art, samt Pengesendelser mellem Statens forskjellige Kasser. Finantsministeriet skal derhos ved særlig Beslutning kunne tillægge andre Gjenstande Friforsendelse, forsaavidt det efter anstillet Undersøgelse maatte bestines nødvendigt eller hensigtsmæssigt for Statstjenesten i Almindelighed.

§ 6.

Som almindelig Regel iagttages, at i ethvert Tilfælde, hvor Tvivl habes om Lovmæssigheden af at benytte Friforsendelse, bør den undlades.

Det gjøres alle Embedsmænd til Pligt note at vaage over den nærværende Lovs Overholdelse og deri at yde Postvæsenet muligste Bistand.

§ 7.

Enhvert Postcontoir skal være berettiget til, naar grundet Tvivl habes om en foreliggende Friforsendelses Berettigelse, at fordrø det vedkommende Embedssegel, saavel som i det i Lov af 11te Marts 1851 § 8 Nr. 2, ifr. nærværende Lovs § 3, ommeldte Tilfælde vedkommende Communes, Stiftelses eller Privates Segl, frataget paa selve Postcontoiret, for at dets Forstander kan eftersee Forsendelsen. Findes Friforsendelsen da ikke berettiget eller tvivlsom, forelægges Sagen Generalpostdirecteuren eller gennem ham Finantsministeren.

§ 8.

Misbrug af Embedsseglet i Forhold til Postvæsenet straffes med en Mulct til Befordringsvæsenets Fond af 10 til 50 Rbd. Mindre Overtædelse af de om Friforsendelsen gjorte Forrifter straffes med en Mulct til

samme Fond af 1 til 5 Rbd., efter Generalpostdirecteurens Kjendelse, som kan paakædes for Finantsministeren, ved hvis Bestemmelse det har sit Forblivende; og kunne stofsævnede Mulcter inddrives ved Udpantning.

Desforuden erstatter Vedkommende Postkassens bevistlige Tab.

Motiverne til foranstaaende Lovudkast ere saalydende:

Umiddelbart efter at Loven af 11te Marts 1851 angaaende Postforsendelser var emaneret, udgik der fra Finantsministeriet Opfordring til Generalpostdirecteuren om at foranledige det med Hensyn til den i § 1, 2den Passus indeholdte Bestemmelse, hvorefter den hidtil gjældende Portofrihed eller Portonedsettelse, saavel for Breve som andre Postforsendelser, fra 1ste April 1852 skal ophøre, fornødne Lovudkast udarbejdet, efterat der allerede tidligere var truffen Foranstaltning til, at Erklæringer indhentes fra samtlige Aanter om, hvorledes Indskrænkning maatte kunne see i den hidtil bestaaende Portofrihed. Ministeriet modtog derefter Udcast til en saadan Lov. Ligesom det imidlertid maatte erkjendes, at de med denne Opgaves Løsning forbundne særegne Vanskeligheder ikke kunde siges derved at være hævede, saaledes maatte paa den anden Side den Erkjendelse mere og mere vinde Indgang, at en fuldstændig Ophævelse af Portofriheden, saaledes som i den citerede Paragraph af Loven foreskrevet, ikke her i Landet for Tiden vilde kunne lade sig gennemføre. Medens det saaledes maatte ansees for vist, at den umiddelbare Følge heraf vilde blive en ikke ringe Forøgelse af Arbejdet under de forskjellige Grene af Administrationen og en Vidtløftiggjorelse af Forretningerne, maatte det paa den anden Side ansees for meget tvivlsomt, om det deraf fremgaaende finantstille Resultat vilde blive til Fordeel for Statskassen og ikke meget mere føre til en forøget Udgift.